

The background is a high-contrast black and white abstract composition. It features a central, irregular black shape that resembles a splash or a stylized figure. This central shape is surrounded by numerous white splatters and streaks of varying lengths and directions, creating a sense of movement and energy. The overall effect is reminiscent of a splatter-paint technique or a dynamic, gestural drawing.

M.K. Kajanne

PUNAINEN LANKA
DIRECTOR'S CUT

KIVIKKO 1

M. K. Kajanne

Punainen Lanka

Director's Cut

Kivikko 1

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2024 M.K. Kajanne

Kannen suunnittelu: M.K. Kajanne

Kustantaja: BoD • Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8325-2

Puolisolleni, kiitos, että uskot minuun.

Tervetuloa Kivikkoon, kaupunkiin syvällä Hämeen sydämessä, joka ei ole mikään tavallinen paikka muiden Suomen kaupunkien joukossa. Kivikko kätkee sisälleen energiaa. Se energia saa muinaiset ja tuntemattomat tarinat ja myytit heräämään eloon, se kaivaa ihmisten pimeimmät puolet esille, toteuttaa toiveet ja saa pahimmat painajaiset todellisiksi. Se energia säteilee Kivikosken pyörteissä, Käräjäkallion sammaleessa, Tuomiokirkon kivissä ja asukkaiden hengityksessä, kaikessa.

Tule Kivikkoon ja elämäsi muuttuu, lupaan sen.

ESINÄYTÖS.

Hän sukki ruskeaa tukkaansa ja nosti hupun päähänsä. Adrenaliini sai sydämen hakkaamaan lujaa ja hengitys kulki kiivaana. Tyttö hänen jaloissaan ei enää vastustellut. Hän potkaisi hentoa vartaloa vielä kerran ja odotti, kunnes valitus loppui. Tyttö kietoutui tiukemmalle kerälle odottamaan uusia iskuja.

”Nyt sait mitä halusit, typerä lehmä” hän sihahti ja sylkäisi maassa makaavan mytyn päälle ”Opitpa olemaan sekaantumatta toisen omaisuuteen. Ja jos ikinä, koskaan hiiskut tästä kellekään, niin minä lupaan tappa sinut!”.

Maassa makaava hahmo vannoi olevansa hiljaa, se ei koskaan puhuisi tästä kenellekään.

Hän käänsi hahmolle selkensä ja nosti repun harteilleen, kaikki keskeneräiset työt olisi nyt hoidettu. Rauhallisesti hän alkoi kävellä kohti rautatieasemaa. Aamujunan tuloon olisi vielä muutama tunti aikaa.

Taskustaan hän kaivoi uudet henkilöllisyyspaperinsa ja katseli niitä tyytyväisenä, jälki oli ensiluokkaista. Hänellä oli nyt uusi ajokortti ja syntymätodistus. Ne olivat nyt hänen kalleimmat aarteensa, menolippu uuteen elämään.

1 .

Nyt sinun olisi hyvä keskittyä vain mielekkääseen tekemiseen” lääkärimini sanoo ja katsoo minua syvälle silmiin. Tulkitsen niissä jotain empatian ja alentuvaisuuden välillä olevaa tunnetta. Kädelleni laskeutuva käsi muuttaa kokemani tunteen puhtaaksi empatiaksi. En pysty hillitsemään itseäni, vaan pillahdan saman tien itkuun eleen hyväntahtoisuudesta. Nyyhkytän hallitsemattomasti ja tunnen kuinka kyyneleet, ja räkä sekoittuvat nenäni alla ja valuvat suuhuni. Niiskutan ja nieleskelen pää painuksissa, hartiat vapisten. Nessulaatikko työnnetään näkökenttääni ja alan taas kuulla mitä minulle puhutaan. Nykäisen nenäliinan laatikosta ja niistä äänekkäästi.

”Pihla, näiden kartoitustapaamistemme perusteella olen diagnosoinut sinulla olevan vakavan työuupumuksen sekä kiusaamisesta johtuvan keskivaikean masennuksen. Nyt aloitamme kanssasi terapian, sekä vaihdamme tämän sopimattoman lääkkeen toiseen, myös ahdistusta ja unen saantia helpottavaan mietoon mielialälääkkeeseen” Pirkko Tervahauta kohottautuu tuolissaan vasten selkänojaa. Katson häneen sumun läpi ja olen sekä helpottunut että peloissani. Painan katseeni takaisin käsiini ja niiden väliin rutattuun läpimärkkään nenäliinaan ja huokaan syvään.

”Kiitos” saan soperrettua.

”Pihla” Pirkko aloittaa taas puhuttelemalla minua etunimellä ”tästä alkaa pitkä ja aikaa vievä prosessi, mutta takaan sinulle, että saat taas elämänilosi takaisin ja haluat palata innolla töihin”.

Hän hymähtää ja sillä hetkellä uskon häneen kuin vuoreen, olen valmis kaikkeen mitä hän minulle ikinä vaan keksiikään ehdottaa. Tuijotan Pirkkoon kuin makupalaa anova koiranpentu.

”Nyt siis jatkat lepäämällä hyvin ja hyvällä omallatunnolla, sillä sitä sinun kuormittanut mielesi ja kehosi kaipaavat. Yritä syödä säännöllisesti, sillä tämäkin uusi lääkitys todennäköisesti tulee vaikuttamaan ruokahuuusi, mutta toisin kuin edellinen. Sitten kun sinusta alkaa tuntua jo hieman tylsistyneeltä, voit alkaa miettiä itsellesi jotain mukavaa tekemistä. Vaikkapa jokin vanha unohdettu harrastus tai kenties jotain sellaista, jota olet aina halunnut kokeilla. Kaupungin kautta saat myös tarvittavaa apua kodinhoitoon, jotta siivous ja muut pakolliset askareet eivät aiheuta turhaa kuormitusta”.

Pudistan kiivaasti päätäni ”Minä kyllä tykkään siivota ja pyykätä, kotityöt ovat aina olleet minulle hyvä tapa saada ajatukset pois töistä”.

”Hyvä sitten, mutta mikäli tarvitset arkiasioissa apua, ota heti yhteyttä kotipalveluun ja saat kodinhoitajan käymään” Pirkko selailee vielä muistiinpanojaan, joita aikaisempien käyntien puitteissa on näköjään kertynyt aukeamakaupalla.

”Miten sinulla ja Karilla nyt menee? Viimeksi mainitsit, että et saa häneltä kaipaamaasi ymmärrystä ja tukea tässä kiusaamisasiassa”

Rintaani puristaa, kun vastaan ”Hyvin menee nyt, olemme saaneet puhuttua enemmän” kaivan uuden nessun laatikosta ja peitän valheeni äänekkääseen niistämiseen. En ole ihan vielä valmis kertomaan koko totuutta.

”Hienoa, jatketaan tästä sitten kolmen viikon päästä. Käykö tiistaina viides päivä, kahdeltatoista?” Pirkko selaa kovakantista allakkaansa. Pyyhkäisen silmäni vielä uuteen nessuun ja nyökkään. Katson puhelimeni tyhjää kalenterisovellusta ja tallennan tapaamisen.

”Onnistuu hienosti”.

Ajan apteekista suoraan kotiini, jyrkävään rintamamiestaloon Kivikon eteläpuolen arvokkaalla Tammelan esikaupunkialueella. Olemme asuneet siellä mieheni Karin kanssa jo kohta kymmenen vuotta. Meillä ei ole yhteisiä lapsia tai lemmikkejä, enkä niitä kaipaa elämäni edelleenkään. Kotimme on vanha, mutta kauniisti remontoitu ja se on meidän ihana ja tunnelmallinen yhteinen pesämme. Parkkeeraan bemarini kivituhkaiselle ajotielle ja nojaan päätäni rattiin. Olen loppenut uupunut, pelkkä hereillä pysyminen vie voimani ja haluan jäädä niille sijoilleni, liikkumatta. Kulunut vuosi on ollut tähänastisen elämäni raskain, enkä jaksakaan enää yhtään enempää.

Vedän kuitenkin syvään henkeä nenän kautta viiteen laskien ja huokaisen sen voimakkaasti ulos suustani. Pirkko oli opettanut minulle tämän puhdistavan hengitystekniikan jo meidän ensimmäisellä tapaamisellamme. Toistan sen vielä kuin varmuuden vuoksi ja koen saavani siitä sen verran energiaa, että kerään laukkuni apukuskin penkiltä käteeni ja nousen autosta. Raikas huhtikuun kevättilma huuhtoo itkusta turvonneita kasvojani ja ihan pienen, häivähdyksenomaisen hetken tunnen olevani taas elossa. Nousen liuske kivillä päällystetyt betoniporaatut etuovelle ja pidän samalla lujasti kiinni mustaksi maalatusta takorautakaiteesta. Olen vasta kolmekymmentäviisivuotias, mutta juuri nyt kävisin eläkeläisestä.

Keittiössä lasken veden keittimeen ja istahdan ruokapöydän ääreen odottamaan. Puhelimeni piippaa ja

kaivan refleksinomaisesti sen laukustani. Nostan samalla apteekin muovipussin eteeni ja tuijotan loratsepaamipakkausta epäluuloisena. Kaivan liuskat esiin ja samalla vilkaisen käyttöohjetta ylimalkaisesti, sivuvaikutusten lista on jälleen kilometrin mittainen ja pikkuruisella fonttikoolla painettu, joten päätän sivuuttaa sen. Luotan nyt terveyteni Pirkon käsiin ja painan läpipainopaketista kaksi tablettia kämmenelleni.

”Terve nyt teille sitten, meidän matka alkaa nyt” sanon tableteille, laitan ne suuhuni ja kulautan vesipullostani kunnan suullisen perään. Nyt keskitän huomioni puhelimeeni ja saapuneisiin viesteihin. Kaksi uutta viestiä, näytöllä lukee. Avaan puhelimen ja luen niistä ensimmäisen, se on Sepolta.

”Moi Pihla, miten jakselet? Toivottavasti sitten nähdään syksyllä t:sepi”.

Hymähdän, Seppo yrittää kovasti ja välillä onnistuukin. Hän on ollut pomoni kauan ja hän on yrittänyt olla tukenani vaikeinakin aikoina. Lähetän peukun ja hymiön takaisin, kyllä tämä tästä.

Toinen viesti on tuntemattomasta numerosta, enkä ylläty yhtään. Kiusaajani ei halua jättää jälkiä.

”Hei huora, hulluutes tietää nyt kaikki. Sun tempuat näkee jokainen ja kiero pelis paljastuu. Kärsi, oot ansainnu ihan kaiken!”

Heitän puhelimen pöydälle, inhottavat sanat saavat minut silti voiman pahoin, vaikka tiedän aivan varmasti, että minun tekemiseni kyllä kestävät päivänvalon. Mutta kiusaajani onkin tässä asiassa kanssani eri mieltä.

Vedenkeitin piippaa ja saa minut havahtumaan takaisin nykyhetkeen. Kaadan veden isoon teemukiin ja annan irtoteen tuoksun rauhoittaa minut. Nojaan tuolissa taaksepäin ja suljen silmäni. Yritän koota ajatukseni ja katoan muistoihini.

Kuukausi sitten Seppo oli löytänyt minut itkemästä hysteerisesti työhuoneeni lattialta. Olin saanut jälleen yhden häirikköviestin sähköpostiini ja olin tulostanut sen tapani mukaan kansioon talteen. Sitten korsi oli murtanut kamelin selän ja kaikki nöyryytys tulvinut aaltona ylitseni. Olin alkanut lukea aikaisempia viestejä ja hirvittävät syytökset, haukkumasanat ja työni ja persoonani mustamaalaus oli vain ollut liikaa. Seppo oli vienyt minut päivystykseen ja ohjannut hakeutumaan sairauslomalle.

”Minä hoidan sinun työsi, Lailalle en sitä tyydytystä anna” Seppo oli sanonut ja soittanut samalla Karille kertoakseen missä olin.

Mieheni oli ollut hämmentynyt, eikä oikein ollut ymmärtänyt tilannettani. Olin yrittänyt puhua hänelle kokemastani kiusaamisesta jo heti sen alettua, mutta hän ei oikein osannut asettua asemaani. Kotimatalla päivystyksestä ja diapamin turruttamana kuuntelin hänen suustaan latteuksia toisensa perään ja koin olevani aivan yksin. Sitten, kaikeksi onnekseni, olin saanut lähetteen yhdelle kaupungin parhaista hyvinvointilääkäreistä, Pirkko Tervahaudalle, ja vihdoinkin koin tullessi kuulluksi.

Luomeni tuntuvat raskailta, loratsepaami alkaa vaikuttaa. Kaadan lopun teen viemäriin ja raahustan olohuoneen sohvalle. Vedän viltin päälleni ja nukahdan ihanaan kemialliseen uneen.

2 .

Sini Perttula sytyttää savukkeen ja nojaa parvekkeen kaiteella eteenpäin. Seksin hehku kuumottaa vielä jalkojen välissä ja hänen isoilla silikonirinnoillaan. Miehen kosketus poltteelel yhä Sinin ihoa ja huokaus pääsee ulos ihan huomaamatta. Mies on jo lähtenyt, jätti vain lastinsa valumaan hänen reisiensä väliin. Mutta ei Sini muuta mieheltä haluakaan, sillä hän on naimisissa yhden Kivikon varakkaimman miehen, Tommi Perttulan kanssa, eikä hänellä ole mitään aikeita erota Tommista.

Sini vetää pitkän henkosen ja puhaltaa savun nenän kautta ulos ääneen tuhahtaen. Tommi oli tarvinnut näyttävän ja hurmaavan edustusvaimon erottuaan entisestä homssuisesta ja töksähtelevästä vaimostaan, ja Sini oli totisesti ollut paikalla kuin tilauksesta. Hän rakastaa luksusta ja vastapalveluksena hänen loistavasta seurastaan ja rakkaudestaan, Tommi kustantaa hänen kalliin makunsa mukaisen elämäntyylin, eikä kysele turhia. Hän puhaltaa viimeiset henkoset tupakastaan ja tumpkaa sen täysinäiseen tuhkakuppiin. Viileä tuuli saa hänen nänninsä kovettumaan ja näkymään selvästi ohuen aamutakin läpi. Hän pujahtaa nopeasti parvekkeen ovesta sisälle asuntoon ja kuumaan suihkuun pesemään kylmän sperman pois reisiltään.

Kuuman veden valuessa pitkin hentoa vartaloaan Sini miettii tulevaa viikonloppua. Heillä olisi kesäkauden

tärkeimmät juhlat tulossa ja hän tarvitsee leidilaumansa apua niiden toteuttamisessa. Hän päättää laittaa vielä muistutuksena ääniviestit naisille, jotta he osaavat varmasti tulla paikalle huomenna. Hän sulkee suihkun ja kietoutuu isoon kylpytakkiinsa.

”Noniin, juhlat lähestyy ja huomenna olisi suunnittelupalaveri. Omat kuoharit mukaan, kello kuusi aloitetaan meillä” hän nauhoittaa ääniviestin ja painaa whatsappissa lähetä-kuvaketta. Hetken päästä hän avaa viestin tiedot ja vahtii herkeämättä ketkä ryhmässä lukevat viestin. Terhi, luettu, kaksi väkäästä muuttuu siniseksi. Minna, luettu. Sari, luettu. Ursula, luettu, Laila, luettu. Maija, luettu. Juulia, luettu. Pihla, väkäset pysyvät harmaina.

”Mitä helvettiä” Sini puuskahtaa, tämä ei nyt ollenkaan ole hyväksyttävää. Hän katsoo koska Pihla on ollut viimeksi paikalla, siitä on jo useita tunteja. Väkäset pysyvät edelleen harmaina, vaikka Sini yrittää tuijottaa ne sinisiksi. Hän lähettää naiselle oman viestin ”Oletko kunnossa?”. Tämäkin pysyy harmaana. Sini valitsee Pihlan numeron ja saa vain monen tuuttauksen jälkeen vastaajan kiinni. Häntä ärsyttää, kaikki vastaavat hänelle aina heti, kukaan ei todellakaan jätä reagoimatta hänen viesteihinsä.

”Pidä hyvänäsi” hän tiuskaisee harmaille väkäsille ja alkaa pukea vihaisena päälleen. Tästä vielä keskustellaan.

3 .

Tuijotan makuuhuoneessa television ruutua. Herättyäni sohvalta raahauduin yläkertaan ja aloin katsoa jotain Netflix-sarjaa, mutta tämä viimeisin jakso ei jaksakaan pitää mielenkiintoani enää lainkaan yllä. Lääkkeen unettava vaikutus alkaa hiljalleen hellittää ja tunnen olevani jälleen tässä maailmassa vaikkakin vielä vähän tokkuraisena. Edellinen lääkekokeiluni oli ollut karmeaa ja suorastaan kroppaani soseuttava kokemus. Muistan toki edelleen, kuinka Pirkko oli sanonut, että vaikutukset ovat jokaisella vähän erilaisia, mutta sen lääkkeen aikaansaama lamaannus oli ollut melkein pahempaa kuin ahdistuneisuuteni. Olin ollut viikon ajan kuin aivoja haluava zombi, nukuin öisin melkein viisitoista tuntia yhtä soittoa, raahustin paikasta toiseen vaivalloisesti ja puheeni sammalsi kuin olisin ollut kunnan kännissä. Ja kun oli hereillä, minä söin, söin aivan kaiken, mitä eteeni kannettiin tai satuin jostain löytämään. Reilukaan painonnousu ei todellakaan tekisi minulle pahaa, olin jo aivan liian laiha, mutta syöminen alkoi olla jo pakonomaista, himoitsin jopa pölytolloja sohvan alta. Tämäkin tuntui samalta kuin sillä hemmetin zombilla, joka örisee ”aivojaa, aivojaa” kädet eteenpäin ojennettuina ilmaa haroen. Muistan sanoneeni Karille, että pääni on terävä kuin partaveitsi, mutta kroppa tulee kymmenen metriä ja kymmenen minuuttia perässäni. Olin kuin kahdessa tasossa. Nyt olen taas yhtä kroppani

kanssa ja tunnen valtavaa helpotusta, ehkä tämä nyt saattaisi jopa toimia.

Ulko-ovi kolahtaa ja kuulen Karin huutelevan minua alakerrassa "Kulta, oletko hereillä? Laitanko saunan päälle?"

Nieleskelen, olen liikuttunut hänen yllättävästä huolenpidostaan ja saan vastattua "Kiitos, sauna tekisi kyllä hyvää".

Hän nousee hetken päästä portaat ylös ja kurkkaa ovenraosta. Pörröinen hiekanvaalea tukka ja kevyt parransänki saa hänet näyttämään edelleen kolmekymppiseltä, eikä suinkaan ikäiseltään, kohta viisikymppiseltä.

"Miten tänään meni, voinko tulla?"

Nyökkään ja taputan sänkyä. Kari heittäytyy viereeni ja nappaa minut kainaloonsa. Hän on minua paljon kookkaampi ja haudaudun helposti hänen syliinsä.

"Sairasloma jatkuu nyt useamman kuukauden, ainakin syksyyn asti. Pian alkaa säännöllinen terapia ja tänään aloitin uuden mielialalääkityksen. Alkuun jatketaan vielä lepoa ja sitten pitäisi aloittaa joku kiva harrastus" luettelen käynnin tuloksen kuin myyntiraportin asiakaspalaverin jälkeen. Hän silittää hiuksiani ja suikkaa suukon päälaeleni.

"Hyvä juttu. Kyllä sinun on sille Pirkolle parempi purkaa näitä asioita kuin minulle. Tästä se sitten alkaa ja olet taas oma itsesi jälleen"

Karin korostettu pirteys ärsyttää minua, mutta koitan pysyä rauhallisena. En halua nyt pilata tätä yhteistä hetkeä, jonka jaamme pitkästä ajasta.

"Voi olla joo" painan pääni tiukemmin hänen kainaloonsa ja hengitän hänen tuttua tuoksuaan. Mumisen sieltä jatkoa "Kuule, minun pitäisi löytää joku uusi harrastus, joka rauhoittaa ja palauttaa. En kyllä ole keksinyt tähän mennessä vielä mitään".

Pihlalla menee kaikki pieleen, burnout päällä, avioliitto rakoilee, ystävyysuhteet ovat mylleryksessä ja kaiken kruunaa vihaviesteillä vainoava häirikkö.

Lääkärin määräyksestä Pihla päättää aloittaa unohtamansa kudontaharrastuksen uudestaan. Irtiotto käsitöiden maailmaan auttaa Pihlaa löytämään itsestään taas voimaa rakentaa identiteettiään uudelleen ja rikkoa kaavoja. Samalla kuitenkin jotain muutakin herää ja vahvistuu.

Entinen ystäväpiirin kohdatessa jäsenensä väkivaltaisen kuoleman, alkaa Pihlan kujanjuoksu, eikä mikään ole enää entisellään. Tapahtumapaikkana Kivikko, kaupunki, jossa säteilee voimakas energia, jonka myötä kaikki on mahdollista.

Punainen Lanka avaa Kivikko-kirjasarjan.

Tervetuloa Kivikkoon!

BoD

9

789528

083252